

Κεφάλαιο 2

αβάλα στ' άλογά τους, οι ιππότες πέρασαν την πύλη της μονής και κατευθύνθηκαν προς τη συστάδα των πανύψηλων δέντρων που έριχναν βαθύ τον ίσκιο τους στον προαύλιο χώρο. Είκοσι μέτρασα συνολικά, θαμπωμένος από το λαμπρότητα των σιδερόπλεχτων θωράκων τους στο πρωινό φως. Είδα τον ηγούμενο να κατεβαίνει τα σκαλοπάτια της εισόδου, σπεύδοντας να χαιρετήσει τους ταξιδευτές.

«Καλωσορίσατε, στρατιώτες του Θεού» τους είπε.

Περίεργος όσο κάθε παιδί στην ηλικία μου, σταμάτησα τη δουλειά κι έγειρα πάνω στο τσαπί για να παρακολουθήσω τη σκηνή. Χτύπησα τον αδελφό Τακ στον ώμο και του έδειξα τους Ναΐτες που είχαν συγκεντρωθεί στην αυλή, χωρίς να ξεκαβαλικέψουν.

Τότε, ένας ψηλόλιγνος ιππότης με χρυσοποίκιλτο μανδύα κατέβηκε από το άλογό του, έβγαλε το κράνος του και χαιρέτησε τον ηγούμενο.

«Σ' ευχαριστούμε, Γέροντα» είπε. Είχε φωνή φιλή και διαπεραστική, διόλου ταιριαστή για έναν πολεμιστή. Απα-

γορευόταν στους Ναΐτες να ξυρίζουνε τα γένια τους, μα ετούτου εδώ ήταν αραιά και ισχνά, τόσο που ποτέ τους δε θα 'φτιαχναν κανονική γενειάδα. Η όψη του ήταν χαρακωμένη, λες και τον έσφιγγε το κράνος του τόσο πολύ, που είχε χαράξει πάνω της μια μόνιμη βλοσυρότητα. Στο χιτώνα του φορούσε το σύμβολο του στρατιωτικού διοικητή του Τάγματος, πράγμα που σήμαινε ότι είχε το πρόσταγμα της ομάδας.

«Είμαι ο σερ Χιου Μόνφορ, διοικητής αυτής της αποστολής. Πηγαίνουμε στο λιμάνι του Ντόβερ κι από εκεί στους Αγίους Τόπους». Έδειξε με το χέρι του έναν άλλον ιππότη, ο οποίος ξεκαβαλίκεψε μα δεν άφησε τα ηνία του αλόγου του. «Κι από εδώ είναι ο σερ Τόμας Λιέ, ο υποδιοικητής μου. Κάναμε πολύ δρόμο σήμερα και θα θέλαμε να διανυκτερεύσουμε στη μονή σας» είπε στον ηγούμενο.

«Είστε καλόδεχτοι εδώ, άρχοντά μου» απάντησε ο ηγούμενος. «Το μοναστήρι μας είναι φτωχό σε υπάρχοντα, μα πλούσιο σε ψυχή. Θα στείλω αδελφούς να σας βοηθήσουνε με τ' άλογα και ύστερα θα δειπήσετε μαζί μας».

Ο σερ Χιου γύρισε προς τους ιππότες κι έδωσε εντολή να αφιππεύσουν. Αφού ξεκαβαλίκεψαν, κάποιοι άρχισαν να τεντώνουν τα χέρια και τα πόδια τους, προσπαθώντας ν' αποτινάξουν από πάνω τους την κούραση του ταξιδιού.

Εκείνη τη στιγμή άκουσα τον ηγούμενο να με φωνάζει. «Τριστάνο!»

«Εδώ είμαι, Γέροντα» αποκρίθηκα τρέχοντας προς το μέρος του από τον κήπο.

«Κάνε χώρο στο στάβλο για τα ζωντανά των φιλοξενούμενων μας, κι για όσα δε χωρέσουν φέρε σκοινί εδώ για να τα δέσουμε στον περίβολο. Φρόντισε να έχουν όση φορβή και σανό χρειάζονται» πρόσταξε.

«Αμέσως, Γέροντα» απάντησα.

Ο σερ Τόμας, που είχε ακούσει τη συνομιλία μας, έβγαλε το κράνος του και κινήθηκε προς το μέρος μου κρατώντας τα γκέμια του αλόγου του. Με περνούσε τουλάχιστον ένα κεφάλι, μα αυτό που μου έκανε περισσότερη εντύπωση ήταν το μεγάλο ξίφος που κρεμόταν από τη ζώνη του. Παρόλο που το πρόσωπό του ήταν βουτηγμένο στη σκόνη, μπορούσα να δω τη μακριά ουλή που σημάδευε το ένα του μάγουλο, ξεκινώντας από το δεξί μάτι και καταλήγοντας μέσα στην ανεμοδαρμένη γενειάδα. Τα μαλλιά του είχαν ένα κοκκινωπό-καφετί χρώμα, κι ένα αβίαστο χαμόγελο γλύκανε το πρόσωπό του.

«Σ' ακολουθώ, νεαρέ μου» είπε.

Τον οδήγησα στην απέναντι πλευρά του περιβόλου, ενώ ο σερ Χιου έμεινε πίσω να συζητά με τον ηγούμενο. Οι υπόλοιποι ιππότες έπιασαν την κουβέντα με κάποιους απ' τους αδελφούς, περιμένοντάς με να επιστρέψω με σκοινί για τ' άλογα. Έπρεπε να κάνουμε το γύρο του κύριου οικοδομήματος για να φτάσουμε στην πίσω πλευρά όπου βρίσκονταν τα βοηθητικά κτίσματα.

Είχαμε ένα μικρό στάβλο εκεί, μ' ένα ζευγάρι δουλευτάρικα άλογα, δυο παχιές αγελάδες και μερικές κατσίκες. Εκτός από τα καθήκοντά μου στον κήπο, ήμουν επιφορτισμένος και με τη φροντίδα των περισσότερων ζωντανών της μονής.

Καθώς βαδίζαμε προς το στάβλο, ο ιππότης συστήθηκε λες και μιλούσε σε κανέναν ίσο του.

«Τ' όνομά μου είναι σερ Τόμας Λιέ» μου είπε.

Σταμάτησα και γύρισα για να υποκλιθώ, καταπώς το απαιτούσε η θέση του, αλλά με απέτρεψε μ' ένα νεύμα. Οι

ιππότες ανήκαν στην αριστοκρατία και ήταν υποχρέωσή μου να υποκλιθώ μπροστά του.

«Ας αφήσουμε κατά μέρος τις υποκλίσεις. Σε καιρούς όπως οι δικοί μας, δε χρειάζεται να κρατάμε τόσο πολύ τους τύπους» είπε. «Σε λένε Τριστάνο, σωστά;»

«Μάλιστα, άρχοντά μου» απάντησα, κάνοντας μια μικρή υπόκλιση από συνήθεια.

Παρατήρησα ότι ο χιτώνας του σερ Τόμας ήτανε ξεφτισμένος και οι μπότες του είχαν απάνω τους ένα παχύ στρώμα σκόνης και λάσπης. Ο σιδερόπλεχτος θώρακάς του είχε μαυρίσει και η σκουριά έκανε αισθητή την παρουσία της σε κάμποσα σημεία. Όμως ο καλογουλισμένος φυλακτήρας του ξίφους που κρεμόταν από τη ζώνη του λαμποκοπούσε στο φως του ήλιου.

«Σαν να μου φαίνεσαι λιγάκι μικρός για καλόγερος» σχολίασε ο σερ Τόμας.

«Δεν είμαι μοναχός, άρχοντά μου» αποκρίθηκα. «Είμαι ένα ορφανό. Οι αδελφοί με περιμάζεψαν βρέφος και με μεγάλωσαν κοντά τους».

«Α, μάλιστα. Σε βλέπω δυνατό αγόρι και με καλούς τρόπους. Απ' ό,τι φαίνεται, οι μοναχοί έκαμαν καλή δουλειά μ' ελόγου σου» συνέχισε.

Φτάνοντας στο στάβλο, άνοιξα την πόρτα και πήρα τα γκέμια του αλόγου του για να το οδηγήσω σ' ένα απ' τα άδεια παχινιά.

«Ο στάβλος περιλαμβάνεται στα καθήκοντά σου;» ρώτησε ο σερ Τόμας.

«Μάλιστα. Μαζί με διάφορα άλλα πράγματα» απάντησα. «Δουλεύω επίσης στον κήπο, βοηθώ το μάγειρα στην κουζίνα για το πρωινό και το βραδινό γεύμα, και κάθε βδομάδα πρέ-

πει να μαζεύω ένα δεμάτι καυσόξυλα απ' το δάσος, για να 'χουμε για το μαγείρεμα και τα τζάκια το χειμώνα. Βοηθά επίσης στο μάζεμα της σοδειάς. Κι αν υπάρξει τίποτ' άλλο που να χρειάζεται φροντίδα, συνήθως το αναθέτουν σ' εμένα».

«Εντυπωσιακή η λίστα των υποχρεώσεών σου. Είσαι σίγουρος ότι δε σου ξέφυγε τίποτα;» ρώτησε ο σερ Τόμας ανασηκώνοντας το ένα φρύδι του.

«Όχι, κύριε, είμαι σίγουρος ότι τα ανέφερα όλα» απάντησα, λιγάκι αμήχανος που είχα μοιραστεί τόσο πολλά απ' τη ζωή μου μ' έναν ιππότη ο οποίος λογικά δε θα 'πρεπε να έχει κανένα ενδιαφέρον για τις καθημερινές ασχολίες μου.

«Χμ... ειδικά για το στάβλο» είπε κοιτάζοντας τριγύρω «πιστεύω ότι οι αδελφοί δε θα μπορούσαν να κάνουν καλύτερη επιλογή. Είναι ο πιο καθαρός και νοικοκυρεμένος στάβλος που έχω δει ποτέ μου» πρόσθεσε γελώντας, καθώς εγώ σήκωνα τη σέλα απ' το άλογό του, για να την αποθέσω στο χώρισμα του παχινιού. Τράβηξα το υφασμάτινο σκέπασμα από πάνω του κι έτριψα απαλά τα καπούλια του. Ύστερα γέμισα την ταϊστρα με σανό και άδειασα έναν κουβά νερό στην ποτίστρα, για να ξεδιψάσει το ζωντανό.

«Θα πρέπει να βοηθήσω και τους άλλους με τα άλογά τους» είπα «αλλά όταν τελειώσω θα ήταν χαρά μου να περιποιηθώ το άλογό σας».

Μια έκφραση κούρασης ανάμεικτη μ' ευγνωμοσύνη ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του σερ Τόμας.

«Δε χρειάζεται να μπεις στον κόπο, παλικάρι μου» είπε.

«Κανένas κόπος, άρχοντά μου. Είδα ότι δεν έχετε ακολούθους και σεργέντες, οπότε ένα χέρι βοήθειας θα σας φανεί μάλλον χρήσιμο. Κι εκτός αυτού, ο Γέροντας λέει ότι είναι

καθήκον μας να προσφέρουμε στους Σταυροφόρους όλη τη βοήθεια που μπορούμε».

«Σοβαρά;» σχολίασε ο σερ Τόμας. «Εντάξει λοιπόν, θα δεχτώ την ευγενική σου προσφορά».

«Αν έχετε την καλοσύνη να με ακολουθήσετε, κύριε, θα σας πάω στον ξενώνα της μονής για ν' αναπαυτείτε» είπα.

Βγαίνοντας απ' το παχνί, άρπαξα μια κουλούρα σκοινί που ήταν κρεμασμένη στον τοίχο και την πέρασα στον ώμο μου. Το αεράκι είχε κλείσει την πόρτα του στάβλου, και καθώς την έσπρωξα για να την ανοίξω, ένα ξαφνικό ρεύμα την παρέσυρε και την έκανε βροντοχτυπήσει στους μεντεσέδες.

Έξω απ' την πόρτα, είδα με φρίκη το άλογο του σερ Χιου να σηκώνεται στα δυο του πόδια και να χλιμιντρίζει δυνατά, τρομαγμένο από το βροντοχτύπημα.

«Χοο, χοο!» φώναξε ο σερ Χιου, μαζεύοντας ταυτόχρονα τα γκέμια και χτυπώντας μ' αυτά το ζωντανό, καθώς αναπηδούσε και τινάζόταν σχεδόν δίπλα του. Το μόνο που κατάφερε όμως ήταν να ενοχλήσει ακόμα περισσότερο το αγριεμένο άτι, που ορθώθηκε ξανά στα δυο του πόδια και ύστερα πήδηξε στα πλάγια. Όταν πάτησε και πάλι στη γη, ο σερ Χιου δεν κατάφερε να κρατήσει τα γκέμια και σκόνταψε. Το άλογο σηκώθηκε ξανά στα δυο του πόδια, προσγειώθηκε στα τέσσερα και ύστερα σκουντούφλησε κι έπεσε με δύναμη πάνω στο φράχτη. Το μπροστινό του πόδι χτύπησε σ' ένα από τα δοκάρια, κι ένα μικρό κόψιμο άρχισε να αιμορραγεί.

Ο σερ Χιου σωριάστηκε στο έδαφος κι εγώ, μόλις είδα το άλογο να χαμηλώνει το κεφάλι του, όρμησα και το αγκάλιασα σφιχτά απ' το λαιμό με τα δυο μου χέρια, για να το συγκρατήσω. Άρχισα να του ψιθυρίζω καθησυχαστικά, κρα-

τώντας το σταθερά καθώς προσπαθούσε ν' απαλλαγεί απ' τη λαβή μου. Σε λίγο το ζωντανό σταμάτησε να παλεύει, και στάθηκε ακίνητο μα επιφυλακτικό, με το χτυπημένο του πόδι μόλις να ακουμπάει το έδαφος. Το άγριο χλιμίντρισμα έδωσε τη θέση του σ' ένα σιγαλό χρομέτισμα: επιτέλους είχε ηρεμήσει.

Ξετύλιξα τα χέρια μου απ' το λαιμό του αλόγου κι έπιασα τα γκέμια. Ο σερ Τόμας στεκόταν και με παρακολουθούσε από την πόρτα του στάβλου, μ' ένα χαμόγελο χαραγμένο στα χείλη του. «Μπράβο, παλικάρι μου» είπε.

«Μπράβο; Τι μπράβο;» ξεφώνησε ο σερ Χιου, καθώς προσπαθούσε να σταθεί στα πόδια του. «Η απροσεξία αυτού του ανόητου παιδιού σχεδόν κούτσανε το άλογό μου και παραλίγο να με σκοτώσει, κι εσύ του λες μπράβο;»

Προσπάθησα να κρύψω την ενόχληση που μου προκάλεσαν τα λόγια του. Ο σερ Τόμας έριξε μια βλοσυρή ματιά στο σερ Χιου, αλλά δεν είπε τίποτα για την ώρα.

«Ανόητο αγόρι!» Ο σερ Χιου κινήθηκε απειλητικά προς το μέρος μου. «Ηλίθιε! Αυτό το άλογο κόστισε στο Τάγμα τριάντα χρυσά νομίσματα. Τριάντα ολόκληρα! Και τώρα το πόδι του έχει σακατευτεί». Ξεφύσηξε αγανακτισμένος, με την οργή ολοφάνερη στο πρόσωπό του.

«Δεν είναι παρά ένα μικρό κόψιμο, άρχοντά μου» είπα. «Είμαι σίγουρος ότι θα γίνει καλά. Ο αδελφός Τακ έχει πολλά...»

Ο σερ Χιου κοντοστάθηκε και με βιαστικές κινήσεις άρχισε να φοράει τα σιδερόπλεχτα γάντια του.

«Πώς τολμάς;» σφύριξε μέσα απ' τα δόντια του κι όρμησε καταπάνω μου. Έκανα προς τα πίσω καθώς με άρπαζε απ' το πουκάμισο με το ένα του χέρι. Προσπάθησα να ξεφύγω

στριφογυρίζοντας, αλλά δεν τολμούσα ν' αφήσω το καπίστρι του αλόγου, απ' το φόβο μην αφηνιάσει ξανά. Είδα τη σιδερένια γροθιά του να με σημαδεύει κι έβαλα τα δυνατά μου να την αποφύγω, ξέροντας ότι αν έβρισκε το στόχο της θα πονούσα, και μάλιστα πολύ.